

MÁ SESTRA A DALŠÍ LHÁŘI

Ruth Dugdallová

MLADÁ FRONTA

Má sestra a další lháři

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Ruth Dugdallová

Má sestra a další lháři – e-kniha
Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

MÁ SESTRA

A DALŠÍ LHÁŘI

Ruth Dugdallová

**MÁ
SESTRA
A
DALŠÍ
LHÁŘI**

MLADÁ FRONTA

Ruth Dugdallová

Přeložil Tomáš Bíla

MY SISTER AND OTHER LIARS © Ruth Dugdall 2017

Translation © Tomáš Bíla, 2018

Cover design by Whitefox

ISBN 978-80-204-4833-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5297-9 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5299-3 (Mobi)

ISBN 978-80-204-5298-6 (ePDF)

S láskou mámě

Díky, že ses se mnou podělila o své příběhy

Ale stmívá se a já musím dál.

Mlha paměti houstne.

Emily Dickinsonová, *Vybrané dopisy*

Paměť je deník, který si všichni nosíme s sebou

Oscar Wilde, volná citace podle divadelní hry

Jak je důležité mítí Filipa

Kapitola první

30. prosince

Moje tělo požírá sebe sama. I můj mozek, jak se zdá, je stravován ve věčné honbě za potravou. Takhle nám to vykládá personál, je to jedno z témat našeho nedobrovolného vzdělávání. *To, jak sami sobě škodíme.*

Personál ale nechápe, že přesně o to jde. Každá přednáška, kterou nám denně naservírují, není děsivým varováním, ale útěchou. Moje tělo požírá sebe sama, a jestli se mu to povede, a ještě navíc s sebou vezme i mozek, tak prima.

Chci zmizet. Je nás tu pět a všechny chceme to samé. A o to jde; je to tak zjevné, že kdykoli se nás nějaký dobromyslný člen personálu pokouší zachránit, musím si sedět na rukou, abych mu jednu nevlepila. Už jsme se těšily, až výuka skončí, potřebovaly jsme si odpočinout, a poslední přednáška před tím, než odjeli na Vánoce, byla o jídle a oslavách. Jak bychom se krocana a ovocného koláče neměli bát, ale naopak si je vychutnávat – taková předvánoční motivační domluva jak z časopisu pro puberťačky, která by se hodila každé druhé holce, ale mně ne.

Když nám Manda vykládala o koláčích s mletým masem a zázraku jménem marcipán, vyměňovaly jsme si se Stacey dlouhé pohledy, zatímco Fiona a Joelle si šeptaly s ústy zakrytými na kost vyhublými rukama, ale všechny čtyři jsme si myslely to samé: *To je ale kráva.* Mina upírala pohled do podlahy; těžko říct, na co myslela, ale určitě se netěšila, že pojede domů.

V takových chvílích se snažím sama sebe umlčet, přestože moje tělo chce rvát z plných plic. Personál, malá skupinka oddaných, soucitných a nadřazených, si stejně dál trvá na tom, že nás můžou zachránit. Jenže nikdo nezachrání partu holek, které chtějí vyhladovět k smrti.

Autofágie. To je to slovo, co Manda minulý týden načmárala na tabuli. Připadalo mi úžasné, bylo tak škrobeně lékařské a líbilo se mi, že takovou zvučnou nálepku mám i já. „Auto“ znamená sebe sama. Ale v tom to právě je. V tom *já*, v nás samotných, tam je zakopaný pes celého oddělení Ana. Všechny, každá jedna z nás, jsme samy sebe požírající holky, svůj vlastní nejhorší nepřítel.

Autofágie může znít stroze a učeně, ale je to primitivní a opravdové. Opíjím se únavou, kosti se mi tlačí skrz kůži a můj žaludek je jako zvíře ve smrtelné agónii. Všechno je to tak zajímavé, že nemůžu myslet na nic jiného. Není prostor pro myšlenky nebo vzpomínky, jen nádherná prázdnota.

Je to tak účinné, že cítím, jak mi křupe čelist; moje lícni kosti tvoří dokonalé ostré rohy mé tváře. Sebestravování je branou k prázdnému tělu a myslí, k nicotě, které jsem oddaná.

Nechci žádné jídlo; povznesla jsem se nad něj. Moje tělo je tak prázdné, tak čisté, jako kdybych si vnitřnosti vydrbala solí. Prahnu po prázdnotě; vzduch, který prochází mými střevy, je čistý, a moje mysl je nedotčená pamětí. Už několik dní jsem nepotřebovala na velkou ani na malou. Jsem prostá a čistá a dokonalá a velmi, velmi unavená. Ale spánek pro mě není dobrý; spánek neznamená zapomnění na to, co se nám dnes doneslo.

Chci zmizet. Zavřu oči a čekám.

Ostatní holky už jsou pryč, vyrazily do spravedlivého boje proti svodům čokoládových rolád a projímadel, krocana na kari a kompulzivní léčby. Vrátil se až po Novém roce a na oddělení je bez nich mrtvolný klid. Chudák Manda dostala za úkol informovat mě o matčině smrti. Mrzelo ji, že mi to musí říct; bylo jí líto, že to přichází zrovna v takovou dobu – jako by na tom záleželo. Jsem příliš vyčerpaná, než abych něco cítila; emoce jsem dala k ledu od chvíle, kdy jsem začala hladovět. Ani mě nenapadla žádná vhodná odpověď, tak jsem nic neříkala a nechala Mandu, aby mi odvyprávěla podrobnosti.

Policii prý uvědomila nějaká sousedka – představuju si paní Readovou s jejími notýsky, jak odhrnuje záclonu a uvědomuje si, že neviděla mou matku vyjít z domu už od Štědrého dne. Když vyrazili dveře, našli ji v křesle; posmrtná ztuhlost nastala o několik dní dříve.

„Budou muset provést pitvu,“ řekla mi Manda. „S ohledem na okolnosti.“

Okolnosti: moje matka byla sama, když zemřela. Její tělo by nikdo nenašel, přátelé ani příbuzní ji nepostrádali. Jen zvědavá sousedka, která nakoukla škvírou na poštu a viděla tu hromadu letáků a neotevřených vánočních přání. Možná mezi nimi bylo i psaní od táty; přemýšlela jsem, jestli už ví, že je mrtvá.

„Obávám se, že to pohřeb trochu pozdrží. Ale až budeme vědět datum, můžeme požádat o propustku, abys mohla jít.“

„Nechci tam jít.“

Neviděla jsem svou matku, ani nikoho jiného, už osmnáct měsíců. Odmítala jsem se s ní setkat, nebo na ni třeba jen myslet, a raději jsem ze svého srdce vydrhla veškerou potřebu mít matku, stejně jako jsem se zbavila potřeby jíst. Vybrala jsem si prázdnotu a čisté srdce, a tak nebudu truchlit. Ale když Manda odešla, stejně jsem si připadala strašně sama. Neubránila jsem se vtíravé představě, jak matka sedí v tom křesle, celá ztuhlá a studená.

Přála bych si, aby tu byla Stacey, abych si s ní mohla popovídat, ale je doma s rodinou a slaví Vánoce a Nový rok. Cpe si do hlavy pitomé historky a problémy z hnusných módních časopisů, aby všechno věděla. Teď by se mi hodila. Dokázala by mě rozesmát svými anekdotami, naplnit mi hlavu moudrostmi o vyrovnání se s žalem z různých talk-show a přivést mě na jiné myšlenky.

Přestože mi většinu času pije krev, má Stacey nadání: především na lesk na rty a hodně upjatá tílka a mluvení. Ostatní holky, Joelle a Fiona, ji nemají moc rády. Mina, ta asi nemá ráda nikoho, hlavně tedy sebe sama. Ale Stacey je nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla.

Konečně usínám.

Mozek není jako tělo: Nevzdává se tak lehce a nedá se tak snadno ovládat, a když pozvolna usínám, unáší mě někam jinam, do míst, kde se odehrávají všechny moje noční můry. Takhle si s člověkem zahrává zármutek.

Zdá se mi, že jsem zase doma, v Ipswichi. Je 25. dubna loňského roku a já mám šestnácté narozeniny.

Jsem v kuchyni. Většinu místnosti zabírá stůl, na kterém je prostřeno na čaj a uprostřed stojí dort ve tvaru srdíčka. Je to

vzpomínka, vidina, a já se beznadějně pohybuju po místnosti, dotknu se hromady neotevřených dárků a znovu ucítím závan touhy, ten opojně vzrušující pocit, že mě někdo má rád, kterého jsem se dokázala tak důkladně zbavit v bdělém stavu.

Jeden dárek už je rozbalený. Foťák, vzácná starožitnost, kterou mi dal táta. Býval to jeho nejcennější majetek, když byl malý kluk, a pak patřil Jeny. V den mých šestnáctých narozenin ho věnoval mně.

Úplně jasně slyším její slova, všechn ten vztek a lítost: *Ne-můžeš ten foťák dát Sam, tati! To není správné! Slíbil jsi mi, že to neuděláš. Jak jsi mi to mohl udělat?*

Znovu cítím tu opojnou směsici provinilého vítězství, protože to byl *její* foťák, *její* dárek. Na celé hodiny se zavírala do fotokomory, vyvolávala filmy nebo mu pomáhala stříhat domácí videa, která tak rád dělal. Ale už s tím přestala. Táta ji obvinil, že o fotografování ztratila zájem, a rozhodl se, že ten foťák dostanu já.

Jenu to rozlítlo a rozesmutnilo, a právě proto onoho odpoledne vztekla odešla.

Kuchyňské dveře jsou otevřené, do místnosti vtéká voda a do oken buší déšť. Svět venku burácí a uvnitř se žlutě zableskne; fluorescentní světlo jen jednou zaplane a zmizí, po stěnách se rozběhnou strašidelné stíny. Do ticha zavolám: „Mami?“

Ve svých snech se jí dovolávám často, ale ona nikdy neodpovídá. A už nikdy neodpoví.

Ten sen je jako horečka, je mi z něj špatně. Je tak skutečný, že cítím na hlavě kapky deště, když vycházím z domu hledat Jenu, která našťavaně odešla, a rodiče, kteří vyrazili za ní. Tričko mám během chvilky promáčené, voda mi čvachtá v botách a do tváře mě štípají jehličky deště. Jdu po cestičce za domy, vysokou trávou a kopřivami. Nakonec mě zavede k benzínce na Orwell Parade.

Jako všichni, kdo sní, vycítím hrozící nebezpečí. Měla bych se probudit, abych ovládla pocity, které by mě mohly zlomit, ale jsem příliš unavená. A tak se poddávám vzpomínce a vyrazím po pěšině, úzkou alejí prerostlých bezů. Všechno cítím jako tehdy; jsem celá promáčená, klepu se zimou, větvičky mě chytají za rukávy a tahají za vlasy, ale já jdu dál jako náměsíčná. Kapky deště mám v očích, dokonce i v uších, bořím se do bláta, kloužu,

ale nezastavuju se, nemůžu se zastavit, protože po pár metrech cestička skončí a bude tam světlo.

To světlo nikdy nepřijde. Někdo mi zastoupí cestu těsně před benzínkou. Sen si se mnou pohrává, vidím před sebou nesku-
tečně vysokou postavu ve tmavé pláštěnce s kapucí přes hlavu. Otřu si oči a vidím, jak ta postava natahuje ruku připomínající
rudého kraba k mladé ženě, která se před ní krčí. Postava v ka-
puci se vrhá vpřed a ta dívka pozadu padá, natahuje ruce, chytá
se pláštěnky a stahuje ji s sebou.

Když její hlava dopadne na beton, zazní děsivé prasknutí. Ne-
chutný zvuk, který v mých vzpomínkách zní pořád dokola.

Stvůra, která tu dívku napadla, vzhledne a zdá se, jako by se
blížila ke mně. Už nemá kapuci ani pláštěnku a já vidím bledou
tvář a temné, prázdné oči. Tvář bez rysů, děsivou prázdnotu.

Pohnu se, snažím se vycouvat tím bahnem, ale najednou
uklouznu a natáhnu se na zem. Jen pár metrů přede mnou leží
na chodníku ta dívka. Hlavu má otočenou ke mně, krk zkrou-
cený, lebku prasklou jako zralé ovoce. Bouře je přímo nad námi
a záblesk světla mi odhalí její tvář a skutečnost, která mi od za-
čátku měla být jasná: ta mladá žena je moje sestra.

Jena.

Kapitola druhá

Silvestr

„Sam!“

Hlas, který mě volá, mě vytrhne z minulosti. Přenese mě zpátky, do mého pokoje na oddělení Ana, ke skutečnosti, že moje matka je mrtvá. Kolem zní další hlasy, které chvílemi slyším a chvílemi se ztrácejí – personál se nade mnou naléhavě radí.

„Sam. Musíš se probrat. No tak, Sam, zůstaň s námi.“

Neproberu se. Chci zmizet.

„Dobře, Sam, držím tě. Přestaň sebou házet.“

Jistěže sebou házím. Sian mě přišpendlí jako motýla, zatímco Manda mě přemlouvá a připravuje hadičku. Už to takhle dělali mnohokrát; zkoušejí na mě hrát hodného a zlého policajta. Zkrouším se a odtáhnou, ale jsou silnější. Nakonec se vzdávám.

„Hodná holka. Teď ti položím hlavu dozadu, tak se neuhoď. To je ono. Jenom navlhčím konec a pustíme se do toho.“

Sian mě pevně drží na pohovce a Manda mi zasouvá hadičku nosem až do žaludku. Protože odmítám jíst, podávají mi výživu touhle hadičkou – znamení toho, že už mám vítězství na dosah. Panikařím, protože momentálně ztrácím kontrolu; bojuju s nimi, ale je to bitva předem prohraná.

„Tak, Sam,“ konejší mě Manda, „raději se uvolni, jinak to bude nepříjemné. Teď ti to zasunu... To je ono... Vedeš si skvěle.“

Cítím ji tam, vzadu v krku, kam prochází přes nosohltan. Začnu dávit, to je reflex, ale Manda nepřestává.

„Jenom se uvolni a bude to rychlejší. Nehýbej se.“

Zvedá se mi žaludek; v krku mám sucho a bolí mě. Podaří se mi říct „Polib si!“, ale ta slova mě pálí a Sian mě sevře ještě pevněji. Nic to nezmění na tom, co se děje.

Než do mě Manda tu hadičku strčila, obtočila mi ji kolem ucha a odměřila délku, aby dosáhla do mého žaludku, ale to, co v sobě cítím, mi připadá nekonečné, příliš dlouhé.

„Už jsme skoro tam. To je ono. Tak, teď žádné dávení, dokud je v tobě, Sam. Když budeš zvracet, vyzvracíš i tu hadičku. A to by nebylo příjemné, že ne?“

Blahosklonná mrcha.

„Jakmile ta hadička bude na místě, podáme ti skrz ni veškerou výživu, kterou tvoje tělo potřebuje. Byla to poslední možnost, Sam. Nemůžeme ti dovolit, abys vůbec nic nejedla. Anebo jedla a hned zase vyzvracela nebo schovávala pod ubrouskem.“

„Nikdy neschovávám jídlo.“

Sian mi věnuje zahořklý pohled, který jako by říkal: *Lžeš a obě to víme.*

Obecně vzato mám Mandu ráda, přestože teď bych ji nejraději praštila. Ale Sian mě drží a zatíná do mě prsty větší silou, než by bylo nutné; to ona je ta zlá.

Snažím se nic necítit, když polykám vodu, aby se hadička snáz dostala na místo, a Manda mi druhý konec připevňuje náplastí na tvář.

Konečně mě Sian pustí a odměřeně řekne: „Dneska jsi málem umřela, Sam. Ztrácela jsi vědomí.“

Zapomnění. Cítila jsem je na dosah. Byla jsem krůček od místa, kde je máma, toho místa mimo všechn cit.

„Nedala jsi nám na výběr. Museli jsme zvolit radikální řešení.“

„Krmít mě proti mojí vůli.“

Maličko jí zacuká v koutku, jako by si vychutnávala, že dělá něco, co se mi nelíbí.

„Kromě té hadičky máme ještě něco navíc, speciálně pro tebe. Dalo by se tomu říkat intenzivní terapie. Dokonce i trochu kontroverzní. Ale je to náš poslední pokus. Jestli se ti i přesto povede se zabít, už nám nikdo nemůže nic vyčítat.“

Člověk musí obdivovat její upřímnost.

To *intenzivní a kontroverzní* přišlo o hodinu a půl později – poté, co mě zrentgenovali, aby se ujistili, že tu hadičku nemám v plicích, a nechali mě chvíli ležet na posteli a hledat na stropě nové fleky. Ani to nezaklepalo, prostě to otevřelo dveře a vešlo

dovnitř. Můj pokoj je malý, působí spíš jako cela, a ten chlap ho hned vyplnil pachem obnošené kůže a dýmkového tabáku. Je to Clive, primář oddělení a tak trochu podivín.

„Ahoj, Sam. Vidím, že lékařský tým už s tebou skončil. Jak se cítíš?“

Clive byl první člověk, se kterým jsem se setkala, když jsem toho hrozivého dne dorazila do Bartletovy nemocnice. Než mě sem převezli, vystřídalo se na mě několik odborníků, muži a ženy s celou abecedou titulů za jménem, kteří nosili brýle, jen aby vypadali víc učeně, a byli placení za to, aby mě posoudili a dali mi nálepku. *Zlá, nebo šílená?* Celkem rychle jsem se naučila terapeuty odhadnout na první pohled. Dokázala jsem rozlišit kognitivně behaviorální školu od transcendentální podle odstínu rtěnky; psychiatra od psychologa podle barvy vázanky. Ale Cliva jsem nebyla schopná tak snadno zařadit a to mě znepokojovalo, takže jsem se vždycky držela stranou, když přišel na vizitu. Až dodnes se mi to dařilo, ale tentokrát přišel za mnou.

Má na sobě tvídové sako a modré džíny a plnovous mu dodává vzezření pobudy. Tvář má vrásčitou a ošlehanou větrem, ale nejspíš o ni pečuje asi tak stejně jako o své oblečení, a to, že kouří, mu asi taky nepřidává. Možná je mladší, než vypadá.

Přitáhne si od stolu proutěné křesílko a posadí se na něj tak, že pod ním skoro není vidět. Masité ruce složí do klína. V ruce drží papírový sáček – takový, do kterých americké maminky balí svačiny pro své děti.

„Co tam máte?“ zeptám se, ale on se jen usměje, jako by mi chtěl naznačit, ať jsem trpělivá. Položí sáček na stůl a znovu složí ruce v klíně.

„Poslední dobou jsme neměli čas si popovídat, co? Ale sledoval jsem tě a mám přehled o tom, jaké děláš pokroky. Nebo spíš neděláš.“ Odmlčí se, jako by chtěl zdůraznit, že jsem ho zklamala. „Vzpomínáš si na naše první setkání, Sam? Byla jsi v příšerném stavu.“

Z pěti pacientek na oddělení Ana jsem tady nejdéle. Některé dívky zůstanou pár týdnů, většinou spíš pár měsíců, ale já jsem zavřená už skoro rok a půl, z toho většinu času tady.

„Mám spoustu práce s vedením Bartletu, administrativní záležitosti a tak. Sháním peníze, lobbuju za naše potřeby, dělám

všechno pro to, aby se tahle naše malá chaloupka udržela nad vodou, přestože by ji rada nejraději prodala developerovi, který nabídne nejvíc.“ Povzdychne si a já cítím kritiku vůči jejich chamtivosti.

„Do konkrétních případů vstupuji jen v situaci, kdy personál vyčerpal všechny ostatní možnosti a neuspěl.“

Nenávidím ho a ten jeho tučný zadek. Nenávidím ten pichlavý plnovous a droboučké brýle. A nejvíc ze všeho nenávidím ten pocit, že mi na stolek položil hnědý papírový sáček a já nevím, co v něm je.

„Sam, prvního února se sejde komise a bude se řešit, jaké jsi udělala pokroky. Mohli bychom tě propustit, pokud se shodneme, že jsi na tom dost dobře.“

Stulím se do klubíčka u dřevěné pelesti postele. Netoužím po ničem jiném, než aby zase odešel a já se mohla nadále držet stranou. Netoužím po tom, aby se zabýval mým případem.

„Vím, že ses zrovna včera dozvěděla velice smutnou zprávu – to o smrti tvé matky. Je mi to moc líto. Musí to pro tebe být hrozná chvíle.“

Není to hrozné. Necítím vůbec nic. A kdybych náhodou začala něco cítit, tak zase chvíli budu hladovět a všechno se srovná. Prázdné tělo, prázdná mysl.

„Ale jsi tady už dost dlouho, a protože jsi pořád neumřela, nenapadá mě jiné vysvětlení, než že chceš žít.“

Tak to je opravdu smělý odhad, když uvážím, kolik vážím. A taky to, že mám v nose hadičku.

Poté, co se Clive pasoval na mého osobního spasitele, sáhne po papírovém sáčku a vyndá z něj průhlednou plastovou misku, do jakých se v jídelnách dávají saláty nebo ovoce. Uvnitř je malá hromádka krájené mrkve.

„Dvacet kalorií,“ řekne a já ho v duchu opravím. *Jedenáct.*

Pak vytáhne lahvičku Enlivenu – to je to, co mi pouštějí hadičkou do žaludku, je to husté jako kondenzované mléko a nechutně výživné. Jen při pohledu na tu lahvičku se mi chce zvracet.

„Anebo dvě stě dvacet kalorií.“

Dívám se, jak obojí klade na stolek, jedno vedle druhého.

„Mám pro tebe nabídku. Chtěl bych vidět, jak daleko se dokážeme dostat do prvního února. Budu o tobě psát zprávu

a navrhnou v ní, abychom tě propustili.“ Usměje se, jako by mi chtěl dát na výběr mezi dvěma srovnatelně příjemnými výsledky, a já zamrám, abych zaplašila chmurné myšlenky. „Chtěl bych, abychom začali hned teď. Když si se mnou budeš povídat a dovolíš mi, abych se stal tvým terapeutem, tak na konci tohoto sezení sníš tu mrkev. Ale pokud odmítneš, anebo pokud budu mít pocit, že to na mě jenom hraješ, tak dostaneš Enliven hadičkou.“

Posadím se na posteli – tak rychle, až se mi zatočí hlava. „Celou lahvičku?“

„Přesně tak.“

„To nemůžete! Mám výživový plán.“

„A já jsem jedním z těch, kdo ho vytvářejí.“ Znovu se usměje a mrkne na mě. Vypadal by jako Ježíšek, kdyby mi nenabízel tak děsivou volbu.

„Nejsem žádná laboratorní myš,“ řeknu. „Nemůžete mi jen tak nacpat do žaludku, co se vám zamane.“ Vím, že kdyby ta lahvička šla rovnou pod kůži, byla by z ní nechutná vrstva tuku.

„Ale můžu, Sam. Víš, jednou z podmínek tvé hospitalizace je, že budeš v rámci léčby spolupracovat.“

Zadívám se do jeho nadutého, pichlavého, chlupatého, tlustého obličej a cítím, jak moc ho nenávídím. Nadechnu se, naplním plíce skoro až k prasknutí, a pak řeknu: „Polib si.“

Odmlčí se, pak přikývne a vytáhne z náprsní kapsy vysílačku. Tlustý palec se na okamžik zarazí nad tlačítkem. „Jsi si jistá, Sam?“

„Jdi do prdele,“ řeknu, ačkoli už to nezní tak přesvědčivě.

„Tak dobře.“ Stiskne tlačítko na vysílače. „Sian, mohla byste za mnou přijít do pokoje Samantha Hoolihanové, prosím? Rozhodla se, že chce výživu hadičkou.“

Nebudu vám vykládat, jak moc jsem se bránila a bojovala, jak jsem si vytrhla hadičku a museli ji do mě nacpat znovu. Nebudu vám vykládat o pomalé, nevyhnutelné cestě tuku z lahvičky do žaludku ani o tom, jak tlustá a ošklivá jsem si připadala, jak mi bylo smutno a jak jsem se cítila sama.

Řeknu vám jenom jedno: Clive se mylí. Opravdu chci umřít.

Kapitola třetí

Nový rok

Na nebi praskají a hvízdají rachejtle, které hlásají, že nastala půlnoc, a ozařují můj pokoj záblesky růžové, fialové a modré záře. Tisknu se k topení, zabalená do chlupaté deky. Při každém hvízdnutí strnu a připravuju se na třesk a záblesk ostrého světla. Už se nemůžu dočkat, až venku zase bude tma, ale závěsy na oknech jsou příliš tenké, než aby dokázaly zastínit bujaré oslavy venku.

Za vysokou zdí nemocnice, na pláži hned přes ulici, se scházejí celé rodiny zachumlané v bundách a palčácích a zírají do tmy. Představuju si je, jak si připíjejí z úzkých skleniček na šampaňské, líbají se a navzájem si přejí všechno nejlepší do nového roku. Dávají si předsevzetí, ale přitom vědí, že je poruší dřív, než skončí leden. Já si žádná předsevzetí nedávám, protože do prvního února už tady nebudu. Pokud budu mít štěstí.

Jenže Clive to vidí jinak. Před pěti hodinami se nečekaně otevřely dveře mého pokoje a jeho rozložitá postava vyplnila prostor v nich stejně tak, jako lékořicová pachuť jeho tabáku vyplnila celou místnost. Měl na sobě dlouhý zimní kabát, který pamatoval lepší časy, a pod ním tmavý oblek, který jako by už nedopnul přes pupek, a košili, jež kdysi pravděpodobně byla bílá. Aspoň motýlek měl uvázaný dokonale.

„Nezdá se vám, že na terapii je oblek trochu moc?“ zeptala jsem se.

Vesele se zasmál, protože pochopitelně nepřišel na terapii; jenom se u mě zastavil cestou na nějaký večírek nebo do restaurace. Byla jsem pro něj jenom povinnost, kterou si musel splnit, než začne legrace.

„Chtěl jsem ti přinést dárek, Sam.“